

OLKAAT SIIS TÄYDELLISET.

Pekka Ervastin esitelmä 22.11.1931.

Jeesus, lueteltuaan Vuorisaarnassa nuo viisi käskyä, joista me olemme näissä luennoissa puhuneet, lopettaa tämän osan saarnastaan, puheestaan, nimittäin semmoisena kuin se on Matteuksessa esitettyä, jommoisena Jeesus ei kai koskaan ole sitä pitänyt, tuohon sanaan, lauseeseen, joka on sangen tunnettu ja jota usein toistetaan mutta jota ei paljon ymmärretä: ”olkaa täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen”. Tuo on se lause – vastoin kaikkea kristillistä käsitystä – ihmiselämän tehtävästä. Ei kristikunnassa kukaan ota tunnustaakseen sitä lausetta muuta kuin Jeesukselle sopivana kauniina kehotuksena, jolla ei ole käytännöllistä merkitystä meidän elämässämme: kuka meistä ihmisistä ehtisi ajatella täydellisyyttä ja olla täydellinen!

Kun nuorena olin tuohon lauseeseen tutustunut, niin se hämmästytti ja erikoisesti ilahdutti minua, koska Jeesus sillä lauseella antoi tukea sille teosofiselle käsitykselle ja siveysopille, jonka mukaan meidän tehtävämme tässä elämässä on pyrkiä täydellisyyteen. Minä olin huomaavinani että kristityt eivät tästä sanasta välitä. Ensin olin huomaavinani, ja sitä surin, että oikeastaan oli sangen vähän pyrkimystä mihinkään täydellisyyteen ja suurempaan siveellisyyteen. Minusta tuntui, että ihmiset elivät sitä elämää, mitä elivät, välittämättä mistään täydellisyydestä ja pitivät päinvastoin ajatusta täydellisyyteen kehittymisestä ulkokultaisena ja Jumalaa pilkkaavana käsityksenä. Kun käännyin erään tätini puoleen, joka mielestäni oli parahimpia ihmisiä mitä tiesin ja sanoin hänelle: ”Jeesus on sanonut, että meidän tulee olla täydellisiä, niin kuin taivaallinen Isämme on täydellinen, mitä täti sanoo siihen?” – niin hän jäi aivan mykäksi. Hän ei voinut kieltää tuota sanaa mutta hän jäi ihmettelemään,

mitä Jeesus semmoisella sanalla olisi voinut tarkoittaa. Hän ei vastannut mitään kysymykseen, vaan sanoi: ”niin, meidän ihmisten on joka tapauksessa aivan mahdotonta olla täydellisiä”. Hän oli vanha ihminen, hän tiesi kokemuksesta, että nekin, jotka omassa tunnossaan olivat tunteneet, että heidän olisi pitänyt olla parempia, eivät osanneet. Hän ei voinut muuta kuin kertoa kokemuksensa, että ihminen ei voinut olla täydellinen. Silloin tulin vähän surulliseksi hengessäni, sillä ajattelin: jos Jeesus on niin sanonut, niin Hän ei voi sanoa turhaa, koska Hän on niin korkea olento. Totta kai meidän pitäisi olla täydellisiä, muuten Hän olisi puhunut turhia käskemällä meidän olla täydellisiä, vaikka tiesi, että se on mahdotonta. Se ei olisi ollut järkevää puhetta Hänen puoleltaan ja sisäissäni tunsin samalla, että Jeesus Kristus oli sittenkin sanonut totuuden: me ihmiset voisimme olla täydellisiä. Se oli vähän hämärä tuo käsite minusta, en sanonut itselleni, että minä tällä hetkellä voisin olla täydellinen, mutta myöskin jokin ääni sanoi: Jeesus on sanonut totuuden, me voisimme olla täydellisiä, mutta mikä on se salaisuus takana. Sitten myöhemmin, kun tutkimme tuota asiaa ja tekstiä, huomasin, ettei Jeesus ollut sanonut niin käskävästi: ”olkaa täydellisiä niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen”, sillä silloin se merkitsisi, että ”olkaa nyt tällä hetkellä täydellisiä”. Ei Hän sanonut aivan niin, sillä latinankielisessä evankeliumissa se lause on muodossa, joka on futuurinen imperatiivi, ja samoin kreikkankielessä, joten siinä on jokin vivahdus, jonka suomeksi voimme kääntää: ”oi, jospa te olisitte!” tai, ”tulkaa täydellisiksi, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen”. Se on paremmin lausuttu toivomuksena, ja siihen sisältyy lupaus: tulkaa siis täydellisiksi, ja jospa te siksi tulisitte ja varmaan te siksi tulette. Tämä ei ota pois merkitystä nykyhetkeltä, se lisää paremmin voimaa nykyhetkelle, sillä jos sinä tunnet, ettet voi tällä hetkellä olla täydellinen, niin pyri siksi, sillä kerran sinä siksi tulet. Silloin tämä avaisi toisia näköaloja. Sitten luin siitä suuresta

elämänopista, jonka täällä länsimailla olemme täydellisesti unohtaneet, jälleensyntymisestä, ja sen valossa tämmöinen käsky tulee ymmärrettäväksi, järkeväksi, sillä se merkitsee silloin: teidän aikanne ei ole mainittu vuosissa, tämä ei ole ainoa tilaisuus, jolloin voitte pyrkiä täydellisyyteen, te saatte uuden tilaisuuden, mutta alkakaa nyt, sillä tämäkään työenne ei mene hukkaan. Jos ette nyt pyri, niin te kyllä synnytte uudestaan tänne ja teillä on mahdollisuus pyrkiä toisen kerran, mutta kuta enemmän te totutte elämään omissa persoonallisissa pyyteissänne ja pyrkimyksissänne, sitä vaikeammaksi tulee niistä kaikista luopua ja irtautua: ne asettuvat esteeksi teidän ympärillenne. Kun te elätte synnissä ja itsekkyydessä, te juotatte kahleita ympärillenne, te sidotte itsenne sitä suurempaan vankeuteen. Nyt on otollinen aika. Niin pian kuin te kuulette siitä asiasta, niin pian ruvetkaa pyrkimän täydellisyyteen, sillä niin tulee tämä pyrkimys helpommaksi kerta kerralta. Te ette ole tuomitut ikuiseen kadotukseen. Se persoonallisuus, mikä teillä nyt on, se haihtuu pois, kuolee, sillä tavalla se on kadotettu, mutta teidän karmanne elää, henki teissä synnyttää uuden persoonallisuuden. Ja sitten, kun joku teidän persoonallisuutenne pyrkii niin pyhästi täydellisyyteen, että se saavuttaa korkeimman, ikuisen Minänsä, Kristus-minänsä, silloin se persoonallisuus on pannut persoonallisuuden kuolemattomuuden alulle.

Ja jos ihmiset vähän ajattelevat omaa elämänsä, niin eikö jokainen ole kokenut sitä, että kun hän esimerkiksi on tehnyt sen havainnon, ettei hän ole saavuttanut, mitä on tahtonut – hänen maalliset unelmansa ovat murskautuneet, onnenkaipuu on saavuttanut hirmuisen pettymyksen – silloin hän on ajatellut: oi, kuinka onnellista olisi, että saisin haihtua olemattomiin. Siinä on sen aivan kuin korkein vapahdus, että se saa haihtua olemattomiin. Ja niin kauan kuin me elämme täällä persoonallisissa pyyteissä, on Buddha lausunut kaikista korkeimman sanan: se persoonallisuus saa haihtua olemattomiin. Kuka meistä jaksaisi

elää ikuisesti, jos tämä persoonallisuus saisi elää ikuisesti, sille on suuri vapahdus, kun sanotaan: sinä saat haihtua olemattomiin. Buddha ei tarkoita sitä, vaan että ihminen pyrkinessään persoonalliseen olemattomuuteen saa yhtyä korkeampaan minäänsä. Jeesus Kristus taas käänsi huomionsa meidän persoonallisuuteemme taivaallisiin, ikuisiin mahdollisuuksiin. Hän sanoo: ikuinen elämä on siinä kuitenkin, että ikuinen henki personoituu, että Kristus meissä on saava elävän elämän hengen niin, kuin suurissa vapahtajissa ja mestareissa. Sen tähden ei meidän persoonallisuutemme ole suinkaan mitätön, sen tulee pelastua, eikä joutua ilman muuta kadotukseen. Meidän on luotava semmoinen persoonallisuus, joka nostaa tämän minä-tajunnan Kristukseen, henkeen. Silloin se persoonallisuus on pelastettu ja ihminen menee silloin eteenpäin ikuisessa elämässä, täydellisyydessä. Ja persoonallisuuden pelastuminen alkaa sillä, että me pyrimme täydellisyyteen. Ja Jeesus on näyttänyt meille tämän tien, viidessä Vuorisaarnan käskyssä näyttää hän tien ja metodin: noudattakaa näitä käskyjä, silloin alatte rakentaa sitä persoonallisuutta, josta tulee ikuisen ilmentäjä. Alkaka noudattaa näitä käskyjä, ja silloin te vedätte sisimmästänne ulos sitä, mikä siinä on kalleinta ja pyhintä. Eivät nämä käskyt ole ulkonaisia käskyjä niin, kuin teidän inhimilliset lakipykälänne, joita te määräätte oman viisautenne mukaan. Näitä käskyjä ei ole kukaan ihminen laatinut, minä olen ainoastaan tulkinnut näiden muodossa ikuisen elämän lakeja. Ne käskyt ovat kirjoitetut teidän sydämässänne ja järjessänne. Kun te niitä alatte noudattaa, silloin vedätte sisimmästänne esiin, mitä siinä parasta on ja te tuotte taivaan maan päälle. Niin paljon kuin teidän persoonallisuutenne muodostuu ja muovautuu sisäisten elämän lakien mukaan, niin paljon tiedän persoonallisuudestanne tulee ikuista.

Ja kun me näitä käskyjä mietiskelemme ja ennen kaikkea alamme niitä toteuttaa huomaamme, etteivät ne ole ainoastaan negatiivisia käskyjä, kielteisiä, vaikka ne muotonsa puolesta sitä ovatkin: älä suutu, älä ole epäpuhdas ajatuksissasi jne., vaikka ne

ovat kielteisiä sanamuodoltaan, niin ne eivät suinkaan sisällä itsessään kieltoja. Niiden sisäistä elämää ei ymmärrä ennen, kuin alkaa niitä noudattaa. Ja alku on siinä, että noudattaa näitä kieltoja: älä suutu, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas jne. Varo siis rikkomasta niitä vastaan. Ja kun ihminen sitten on eläytynyt näihin käskyihin tuolla negatiivisella tavalla, että hän todella pitää itseään silmällä pitkin päivää ja yötä, nukkuessaankin, ettei hän suutu ei teoissaan, ei sanoissaan, ei ajatuksissaan, kun hän tällä tavalla alkaa, silloin hän tulee, niin kuin me voisimme sanoa, jonkunlaisen pyhyiden ja puhtauden esikartanoon. Silloin hänelle alkaa kirkastua, kuta enemmän hän niitä noudattaa, että ne hän ovatkin aivan positiivisia, ne ovat negatiivisia vain näennäisesti, muodossa, sanoissa ja ennen kaikkea ajatuksissa, mutta itsessään ne avaavat äärettömiä positiivisia näköaloja. Kuta enemmän ihminen noudattaa tuota ensimmäistä käskyä älä suutu, sitä selvemmin hän huomaa, että tässä on oikeastaan annettu semmoinen käsky hänelle, että hänen tulisi olla aina hyvä, ei vain olla suuttumatta, vaan olla positiivisesti hyvä. Silloin hän on voittanut toisen suuttuneen olennon, hän on hillinnyt silloin toisen, ei ainoastaan itseään. Kun hän tuntee niin suurta hyvyttä kaikkia kohtaan, hyvää tahtoa toisia kohtaan, niin hän sillä hillitsee toisia. Se on voimakas tahto hänessä itsessään, se ei ole ollenkaan mitään sentimentaalisuutta, sillä jos se sitä olisi, silloin hän voisi loukkaantua sydämessään, sisässään. Mutta kuta enemmän toteutuu tuo, ettei hän suutu sisässään, sitä enemmän hänessä kasvaa suuri hyvyiden voima kaikkia kohtaan. Se on tämän käskyn positiivinen puoli. Ja hän silloin huomaa, että käskyn positiivisuus on ääretön, sillä milloin ihminen koskaan voisi tulla hyväksi? Jeesus sanoi: ”kuinka sinä sanot minua hyväksi, ei ole muuta hyvää kuin Jumala” – Jumala on ääretön hyvydessään. Me emme siis millään tavalla voi tuntea itseämme hyväksi, me olemme vaan kasvamassa kanaviksi Jumalan hyvyydelle.

Toisen käskyn negatiivisuus on siinä, että me emme saa olla epäpuhtaita ajatuksissakaan. Me alamme ensin sitä noudattaa muodollisesti: meidän täytyy valvoa ajatuksiamme, puhumatta-kaan puheista ja teoista. Meidän täytyy valvoa, ettemme tee rikoksia ajatuksissamme. Ajatus on teon isä ja jos me emme tee rikoksia ajatuksissamme, emme tee niitä teoissammekaan. Sen tähden Jeesuksen käskyt iskevät ytimeen, kun ne panevat painon ajatuksiin. Jos olemme naimisissa, niin meidän täytyy varoa hyvin, ettei meidän ajatuksemme lennä aviorikokseen, uskottomuuteen, lempeen tai rakkauteen toista kuin omaa puolisoa kohtaan. Ja jos emme ole naimisissa, niin me ymmärrämme, että se on itsessään jotain puolinaista. Kaikkien pitäisi mennä naimisiin, jotta heillä olisi tuo tuki ja turva: tämä se on, jota saan ajatella sillä erikoisella sukupuolisella rakkaudella. Jos me emme siis mene naimisiin, silloin tämä käsky koskee ikään kuin vielä enemmän meitä: ”älä koskaan katsokaan naista häntä himoitaksesi”. Ja tämä on silloin paljon vaikeampaa kuin jos olisi naimisissa. Nyt meidän täytyy varoa ajatuksiamme ilman mitään tukea toiselta ihmiseltä. Sillä emme voi mitään, että meidän tajuntaamme voi tulla ajatuksia, mutta on toista, jos me emme kiinnitä niihin huomiota, jos emme ota ystävinä niitä vastaan, vaan annamme niiden heti kääntyä ovelta mutta nuoruudessa on tämä hyvin vaikeaa. Sen tähden on yhä olemassa tuo probleemi kuinka nuorena voisi päästä naimisiin sillä, silloin ihmiset eivät tulisi sukupuolisuutta niin paljon ajatelleeksi mutta on olemassa se vaikeus, etteivät ihmiset voi sitä tehdä. Kun ihmiset eivät mene nuorina naimisiin, niin uskottomuus ja suuri puuhailu sukupuoliasioiden kanssa johtaa siihen, että ihmiset pakosta joutuvat vaikeisiin tilanteisiin. Nuoret miehet etsivät tyydytystä itselleen ja tekevät siten pahaa naisille, jota vastoin, kun menevät naimisiin, pääsivät sielullisista ristiriidoista, kun ajattelisivat: tämä on minun puolisoni tästä minä pidän huolen.

Meidän onnettomuutemme johtuu siitä, että kasvatamme itseämme ja toisia niin huonosti, että meillä on jos minkälaisia

vaatimuksia ulkonaisen elämän suhteen. Mielestäni on hyvin harvoja nuorissa ihmisissä niitä, jotka voivat ajatella: yksi mökki ja yksi sydän, ei mitään vaatimuksia elämän suhteen. Ja minä luulen, että viisaat sanoisivat, jos te osaatte olla luonnollisia, jos ette kehittä luonnottomia taipumuksia: tässä pitää olla hirmuiset määrät tupakkaa, biografit, snapsit ja muut, niin te nuoret saisitte käsiinne paljon todellisimpia elämän arvoja, sillä kaikki nuo tupakat ja muut eivät ole mitään verrattuna siihen, että voi sanoa: minä olen tehnyt niin kuin Jumala ja lunoto on vaatinut, olen mennyt naimisiin ja tehnyt tuota, että voin tulla toimeen, omatuntoni on puhdas. Kun ihmiset saattavat iloita auringonpaisteesta, metsästä, linnuista, kukista, eivät silloin huumausaineet ole mitään verrattuna siihen, että ihminen tuntee työn iloa ja voi nauttia kaikesta luonnossa, silloin elämä on onnellista. Ja ihmiset myöskin voisivat aivan nuorina mennä naimisiin, kun eivät olisi kasvaneet kiinni ns. kulttuuriin, vaan uskaltaisivat olla oma itsensä keskellä yhteiskuntaa: me emme välitä mitään koko maailmasta; kuka voi kieltää, ettei tällä hetkellä maailma ole silmiinpistävästi suuri hullujen huone. Kun katselen tätä Tellus-planeettaa ja ihmiskuntaa, ajattelen, me olemme irti päässeitä hulluja. Me emme osaa enää olla ihmisiksi, meidän täytyy saattaa itsemme ja toisemme mitä hirmuisempiin ahdistuksiin. Ja monet ovat mitä häikäilemättöimpiä; jos minä saan 35 miljoonaa itselleni, mitä siitä, vaikka koko muu ihmiskunta menisi helvettiin. — Ei voisi millään lohduttaa itseään, ellei tietäisi henkisen tiedon ja kokemuksen nojalla, että tämä meidän maapallomme on syystä sanottu meidän aurinkokuntamme kurituslaitokseksi. Me olemme kaikki kuritusvankeja, vähän huonompaa sorttia ja sen tähden meidät on lähetetty tänne. Me olemme siksi huonoja olentoja vielä, siksi pahoja ja itsekkäitä olentoja kehityksessä, ettemme suinkaan ole valinneet henkeä, totuutta, Jumalaa. Meissä on tuo ristiriita, kuinka sentään valhe ja itsekkyyks on paljon viehättävämpää ja kun minä saan ryyppyn

himoissa, niin se on poikaa, se johtaa korkeimpaan autuuteen, jos vain saisin tyydyttää kaikkia himoja viimeiseen tippaan. – Jos ei näin rehellisesti tahdota tunnustaa fyysillisessä maailmassa, jossa kaikki kulkevat naamari silmillä hienoina, niin toisessa maailmassa paistaa vastaan se kaikessa rehellisyydessään. Me olemme ihmisinä puolitiessä vielä. On planeettoja, joissa on ihmisiä. Sieltä toisista tähdistä tulivat muutamat ihmiset auttamaan meitä, näyttämään meille, kummoista on olla ihminen. Meillä on ihmisten muoto, mutta kun heitetään naamari pois, silloin olemme täynnä kuolleiden luita niin kuin Jeesus sanoi. Me olemme täynnä katkeruutta, vihaa, nautinnonhimoa, kunnianhimoa, pahuutta ja vaikka mitä. Tämä maapallo on yhdeltä puolen katsoen kuritushuone, mutta toiselta puolen koulu, ankara elämän koulu. Me emme todellakaan saata ylpeillä tässä, ja ne, jotka niin tekevät paljastavat oman typeryytensä. Joskaan ulkokullattu nöyryys ei ole ihailtavaa, niin on sydämen nöyryys enemmän paikallaan kuin suuri ylpeys. Meidän on tunnustettava elämän edessä: kaukana olen päämäärästä ja lisätä mutta minun täytyy yrittää. Kun me ihmiset sitten saamme kokea tuota ensimmäistä, negatiivista puolta toisen käskyn yhteydessä, silloin meille aukeaa käskyn positiivinen puoli, jota voimme nimittää puhtaudeksi. Se puhtaus alkaa meille häämöttää, ja silloin todella nöyryämme ja huomaamme: meillä on pitkä matka, pitkä tie, ihana kaunis ihmeellinen tie edessämme. Ja sitä puhtautta ei voi äkkiä määritellä. Samoin toisten käskyjen laita, kaikki ne vievät meitä positiivisuuteen.

Kun olemme kolmannen käskyn ”älkää ollenkaan vannoko”, ensin noudattaneet negatiivisesti, sitten meille alkaa häämöttää, mitä itse asiassa on totuudenmukainen rehellinen elämä, mitä se on meidän sisässämme, sitten sanoissa ja teoissa. Silloin avautuu meidän eteemme mahdottomia näköaloja: se on etenemistä totuudessa, rehellisyydessä. Ja me saamme kokea, että etenemällä rehellisyydessä ja totuudessa me ainoastaan voimme edetä

tiedossa ja viisaudessa. Ei mikään tiedemies voi saavuttaa mitään, ellei hän ainakin sillä omalla alallaan ole aivan rehellinen, puolueeton. Sen saa jokainen tiedemies kokea, hän ei ehkä ole sitä rehellisyyttä laajentanut omille aloille, mutta tiedemiehenä hänen on oltava sitä ehdottomasti. Nyt tässä kolmannessa käskyssä Jeesus avaa näköaloja kaiken yli: ainoastaan siinä määrin, kun olette rehellisiä, totuudenmukaisia itsenne ja Jumalan edessä, koko olemassa olon edessä, ettette lupaa mitään, mitä ette usko voivanne täyttää, ette koskaan mitään vanno, niin ainoastaan silloin etenette tiedossa ja ymmärryksessä. Ihmisen sisäinen silmä ei voi aueta, ellei hänen ulkonainen silmänsä ole tullut rehelliseksi, totuudenmukaiseksi. Jos ei silmä, joka on ruumin valo, loista valossa, silloin kaikki on pimeää meidän sisässämme. Meidän ulkonaisen silmämme täytyy tulla rehelliseksi ja semmoiseksi, että se näkee totuuden. Kun me näemme ulkonaisella silmällämme totuuden, silloin sisäinen silmämme alkaa myös kasvaa tai sisäiset silmämme alkavat kasvaa ja luonto voi avata meille aivan toisia maailmoja ja me tahdomme paljastaa totuutta, ei mistään muusta syystä kuin rakkaudesta kaikkia kohtaan, rakkaudesta kaikkeen. Se on tuon käskyn positiivinen puoli.

Sitten on neljäs käsky, joka sanoo: "älä ole pahaa vastaan, älä tee mitään väkivaltaa, älä väkivallalla estä toisia olemasta pahoja". Kun me sitä käskyä ensin tuossa negatiivisessa muodossa koetamme noudattaa, silloin sekin avaa meille positiivisen puolensa, ja meihin kasvaa ihmeellinen rauha, semmoinen rauha, että me tulemme voittamattomiksi, voisi sanoa. Me tulemme niin rauhallisiksi, että toinen ei voi olla rauhaton, ei väkivaltainen, ei raivota meidän luonamme. Me vaikutamme niin rauhoittavasti kaikkiin, niin kuin kerrotaan Apollonius Tyanalaisesta, joka viiden vuoden aikana oli luvannut olla puhumatta, olla mykkä. Mutta hän tuli sielussaan niin voimakkaaksi, kaikista piirteistään niin sielukkaaksi, että hän sillä osasi ilmaista ajatuksensa. Kerran hän tuli erääseen

kaupunkiin, jossa oli kapina. Hän ei saanut mitään puhua, mutta hän meni kapinoitsevien keskelle pitkässä, valkoisessa viitassaan ja kaikki rauhoittuivat, kapinasta ei tullut mitään. Jotkut tiesivät: se on tuo ihmeellinen Apollonius ja hämmästys valtasi kaikki ja häveten he luopuivat kapinasta.

Samoin on viidennen käskyn laita. Se viides käsky on ensin negatiivinen: älä vihaa vihollistasi, toisia kansoja, tai niin kuin me voisimme käytännöllisesti sanoa: älä käy sotaa vaan rakasta kaikkia. Tässä Jeesus on itse sanonut positiivisen puolen, rakastaa vihollista. Se on juuri niin, että kun ihminen itse kieltäytyy ajattelemastakaan mitään semmoista kuin tappamista tai toisen kansan vihaamista, niin hänessä kasvaa rakkaus. Sen tähden nämä Jeesuksen käskyt ovat niin ihmeellisen viisaat, että niillä on aina positiivinen puolensa. Ihmisessä itsessään kasvaa tuo positiivinen puoli, rakkaus, ymmärrys, kaikkia kohtaan. Jos me menemme vieraalle maalle, niin ne ihmiset siellä eivät ole muukalaisia, vihollisia, vaan ihmisiä samoin kuin me ystäviä. Me näemme, että he jossakin suhteessa poikkeavat meistä, tavoissa ym. mutta ihmisiä, ystäviä he ovat. Useimmat ihmiset sen tähden hengessään kammoavat sotaa. Ennen maailmassa olivat sotamiehet, jotka kävivät sotaa ja ajattelivat sitä, että rauha kuuluu heille. Nyt vasta on alettu ajatella, että rauha on jotain ihmeellistä. Me emme saa rauhassa tehdä työtä, vaan joku tulee ja pudottaa kaasupommin, niin että kuolemme suureen tuskaan; tämä on hullujen huone, eikä mikään ihmiskunta maan päällä. Sen tähden monet ihmiset ovat tehneet sen kokemuksen, etteivät he vihaa vierasmaalaisia, vaan tuntevat melkein ylpeyttä sydämessään, että ovat olleet toisten ihmisten kanssa. Sen tähden, jos ihmiset noudattavat tätä Jeesuksen käskyä, etteivät vihaa vihollisia, niin heissä syntyy rakkaus kaikkia ihmisiä kohtaan.

Nämä kaikki asiat voisivat tuntua koko lailla toivottomalta, sillä mitä semmoinen eteenpäin meno on, kun näyttää, että ihmiskunta tulee melkein tyhmemmäksi, raaemmaksi, kuinka

jaksaa enää pyrkiä, kun tulee tuommoisia ajatuksia mieleen, ja ne tulevat silloin, kun meidän silmämme on vähän sumussa. Mutta silloin voisimme muistella – monet meistä ovat saaneet kokea – että todellisuus on olemassa tämän ns. harhan takana, se todellisuus, mitä Jeesus nimitti Jumalan valtakunnaksi, se todellisuus, jota voisimme sanoa valkoiseksi temppeleksi, joka todella on näkymättömässä maailmassa, henkimaailmassa, mutta joka on jo tuossa olemassa ja johon me voimme henkiolentoina pyrkiä ja päästä sisälle. Kun me tässä oikein kasvatamme itseämme, oikein pyrimme, niin, vaikka me emme ehkä tässä ulkoisessa tajunnassa siitä niin paljon tiedä, me todellisuudessa aina silloin joudumme henkimaailmassa semmoiseen kohtaan, tilaan, huoneeseen, miten tahtoisimme sitä nimittää, jossa meitä aivan kuin symbolisella kielellä puhuen, lämmitetään auringon valolla, lämmöllä. Kun me pyrimme toivottomina, väsyneinä tässä maailmassa, niin meidän sielumme otetaan henkimaailmassa semmoiseen paikkaan, jossa se täytetään valolla ja valo meidän sisässämme kasvaa ja pyrkii ulospäin ja me vähitellen muutamme valoisiksi olennoiksi ja silloin toteutuu Jeesuksen sana ”te olette maailman valo”. Sen voimme joskus nähdä toisistamme. Me tulemme aivan toisella tavalla valoisiksi kuin ihmiset yleensä, kun pyrimme, kun emme halveksi suurten Mestarien opetuksia, vaan noudatamme Jeesuksen käskyjä ensin niiden negatiivisessa puolessa, jolloin tuossa hengen maailmassa meidät täytetään sisäisellä valolla. Ja kun me saavutamme tuon sisäisen valon, silloin meidät puetaan häävaatteisiin, me saamme toisenlaisen puvun ja meidät otetaan vastaan Jumalan valtakuntaan, siihen suureen temppeleihin, Jumalan Pojan hääjuhlaan. Meidät vihitään tuon valtakunnan lapsiksi, temppelein jäseniksi, ja silloin voimme sanoa: nyt olemme alkaneet kulkea tiellä täydellisyyttä kohti, nyt meissä on alkanut tuo elämä, joka vähitellen vie täydellisyyteen.